

nonem jménem Kolumbiáda, který byl zahlouben do úbočí kopce na Floridě...”

„Přesně tak.“

„Ale můj nešťastný pane Ardane, pochopte přece, že tohle všechno jsou motivy z třicet let starého románu pana Verne - vašeho krajana, s nímž si sám dopisuji...”

Do vetších tváří se mu nahrnula cholerická červeň. „Ano, Verne dneska prohlašuje, že jeho napínavé oddechové knížky jsou fikce. Je to pro něj pohodlnější. Ale tak tomu není! Verne byl pověřen, aby sepsal pravdivou historii naší podivuhodné cesty!”

„No budiž. Ale něco vám řeknu. Podle pana Verne byl projektil vystřelen k Měsíci, ne k Marsu.“ Zavrtěl jsem hlavou. „V tom je rozdíl, víte?”

„Pane, odolejte prosím pokušení jednat se mnou jako s blbcem. Rozdílů jsem si samozřejmě vědom. Na Měsíc byl projektil vyslán při své první cestě... již jsem měl tu čest se zúčastnit.“

Připozdívalo se, měl jsem plno práce a tenhle francouzský křupan mě začínal otravovat. „Pokud ten váš projektil skutečně existuje, snad budete tak laskav a ukážete mi jej.“

„Nemohu sloužit.“

„Pročpak?”

„Protože projektil se již nenachází na Zemi.“

„Aha.“ Jistěže! Je pohřbený v rudém prachu Marsu a uvnitř sedí ten Mr. Barbicane.

„Ale...”

„Ano, pane Ardane?”

„Můžu vám ukázat ten kanon.“

Francouz se na mě upřeně zahleděl a mě v útrokách podivně zamrazilo.

Den sedmdesátý třetí. Čtyři miliony sto osmdesát čtyři tisíce mil. Dnes jsem přes kouřové sklo pozoroval přechod Země přes sluneční kotouč.

Planeta se objevila nejprve jako kaz na dokonalém okraji své mateřské hvězdy. Po chvíli se úplně přesunula do středu zářící ohnivé koule, byla vidět jako plný kruh, trpaslík před obřím Sluncem. Asi